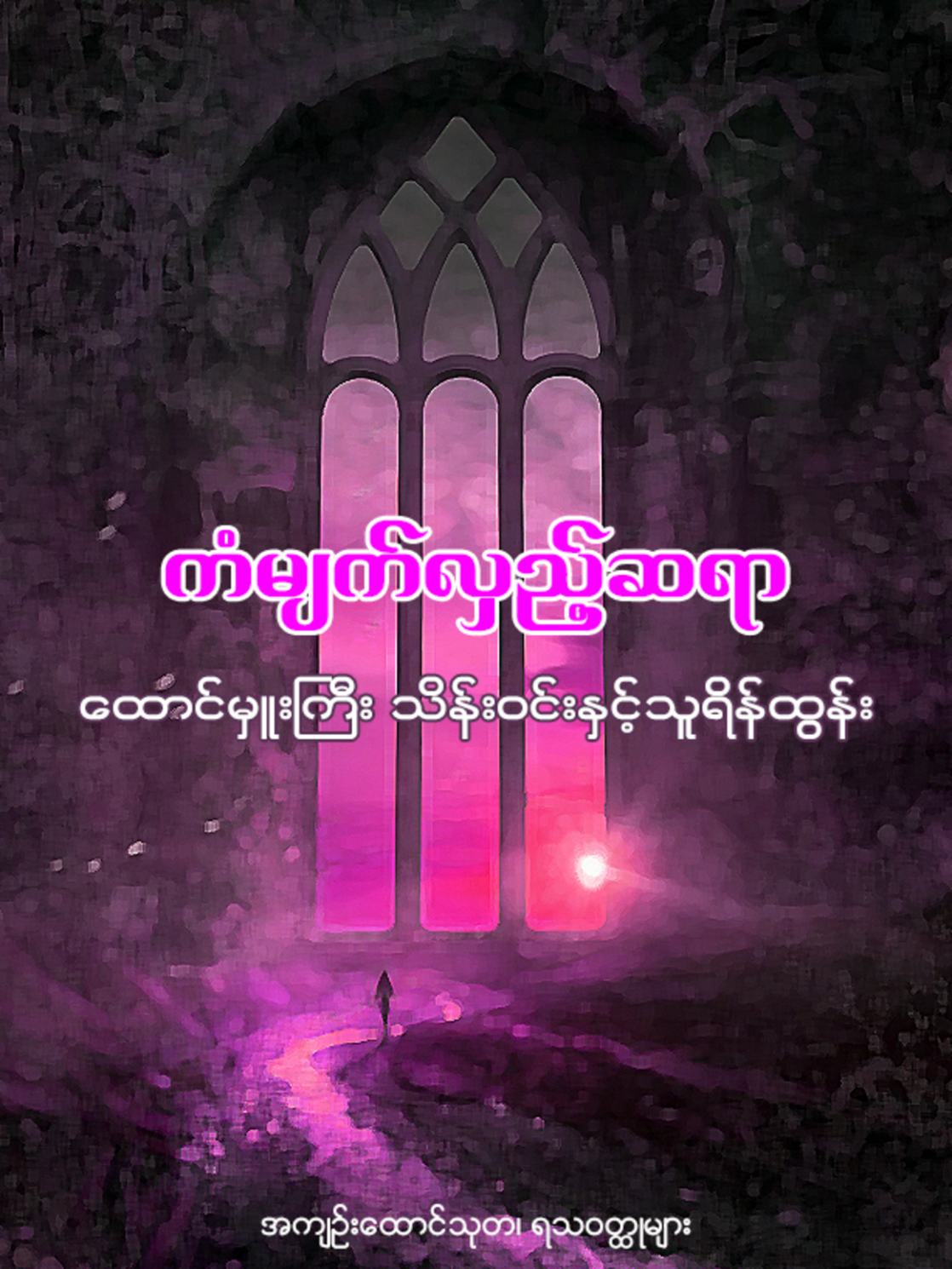

တံမျှတ်လှည့်ဆရာ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုများ

ବିଶ୍ୱାସୀ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତ

ကံမျက်လှည့်ဆရာ

မြောင်းမြမောင်ကို

(၁)

သဗ္ဗေသတ္တာ ကာမသကာဟု ဘုရားဟောသည် ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သတ္တဝါဟူသမျှသည် ကံစီမံရာကို ခံကြရသည် ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် လူ့ဘဝသည် မျက်စိကန်းသူတစ်ဦးလမ်းလျှောက်သွားနေသည် နှင့် တူလှပေ၏။ ရှေ့တွင် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ သို့ရာတွင် ဥစ္စာကံစောင့် အသက်ကို ပညာစောင့်ဟူသော စကားတစ်ခု ရှိနေပြန်သည် ။ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပျက်ချိန်တန်လျှင် အလိုလို မီးလောင်ခံရခြင်း၊ ရေမြုပ်ခြင်းအစရှိသော ကံတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရသကဲ့သို့ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျားရဲရာကြမ္မာမရိုးသားဆိုသလို ပညာနှင့် မရှောင်ဘဲ ကျားဆိုးရှိသောနေရာကို ကံအကြောင်းပြုသွားက ကျားကိုက်၍ သေရန်က များလေသည် ။

လူ့ဘဝသည် ဤကဲ့သို့သဘောရှိ၏။ သို့နှင့် ဘဝတွင် ဒုက္ခအပေါင်းကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရန် ပညာတည်းဟူသော ဥစ္စာကို ကြံကြရလေသည် ။

ပညာဟူသည် အမျိုးမျိုးရှိကြ၏။ ခေတ်အခေါ်များ သည် ကား ပညာမှာ ကျောင်းစာကစသည် ဟု ဆိုသင့်၏။ ကျောင်းစာသင်လျက်နှင့် ပင် ကံအလုပ်က ပါပြန်လေသည် ။ တချို့သည် ကျောင်းတွင်

ပညာထူးချွန်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ပညာထူးချွန်သလောက် လစာများများ ရသည့် ဂုဏ်ရှိသော အလုပ်ကိုမရကြဘဲ ပညာဆုံးခန်းတိုင် မရောက်သူတစ်ဦးက တကယ့်ထိပ်သီးနေရာကို ရနေကြသည် မှာ လည်း ကံတရားဟု ပြောရမည်သာ ဖြစ်ပေသည် ။

တချို့များ မူ ကြီးကျယ်သော ကံတရားနှင့် ကောင်းစားခဲ့ကြပြီးမှ အဆင်မသင့်၍ ကံတရားက ဗုန်းဗုန်းမြည်အောင် လှဲချခြင်းကို ခံကြရသည် လည်း ရှိသလို၊ တချို့မူ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံတရားက ထောက်ပေးလိုက်သဖြင့် အထက်သို့ ရောက်သွားကြလေသည် ။

တချို့မှာ ကျသွားလိုက် တက်သွားလိုက်နှင့် ရေစုန်ရေဆန်ဖြစ်နေကြသည် လည်း ရှိကြပြန်သည် ။

ကျွန်တော်သည် ကံတရားကို မကြာခဏ တွေ့ကြုံရသူဖြစ်၍ မသိမြင်နိုင်သော ကံတရားသည် လူတိုင်းတွင် ရှိနေသည် ဟု ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်၏။

လူတိုင်းသည် လောက၏ အဖြစ်အပျက်ဟု ဆိုအပ်သောသတင်းစာများကို ဖတ်ဖူးကြပေမည်။ သတင်းစာများ တွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ပန်းကုံးစွပ်ခြင်း၊ ချီးကျူးခံရခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာတွင် အတော်ကြီး သတင်းမွှေးခဲ့၏။ နောက်တစ်ကြိမ်မူ သတင်းစာတွင် ပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကွပ်မျက်လိုက်ပြီဟု တွေ့လိုက်ရပြန်သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ကံတရားသည် ဆန်းကြယ်သည် ဟု ပြောရမည်သာ ဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ထောင်တွင်း၌ ကံတရားပစ်ချ၍ ထောင်ဒဏ်ခံစားနေရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုသူများ စွာတို့ အနက် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး အကြောင်းကို မမေ့နိုင် ဖြစ်နေမိသည် ။ မမေ့နိုင်ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုသုံးဦး အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သတ်နေသည် ကတစ်ကြောင်း၊ ခင်

မင်သောသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် က တစ်ကြောင်းနှင့် ကံတရားနှင့် ပတ်သတ်၍ ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်း။

* * *

(၂)

ပထမလူ အရေးပိုင်တစ်ဦး

ဒုတိယလူ ထောင်မှူးတစ်ဦး

တတိယလူ အကျဉ်းသားတစ်ဦး

ပထမလူ ဘာဖြစ်သလဲဆိုပါမူ...

ထောင်တစ်ထောင်ကို ရွှေမောင်ထောင်မှူး ပြောင်းရွှေ့ရပေသည် ။ ရွှေမောင် ရောက်သွားသောထောင်တွင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ကြမှန်းမသိ။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်း မသင့်ကြဟု ပြောသည် ကိုကြားရလေသည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်း မသင့်သောကိစ္စမှ ရွှေမောင်နှင့် လုံးဝမဆိုင်ပါပေ။ ရွှေမောင်သည် လူငယ်သာဖြစ်သည် ။ သူ၏ အလုပ်သည် အရေးပိုင်နှင့် မဆိုင်သော ထောင်ပိုင်သဘောကျလျှင် ပြီးစတမ်း။

ရွှေမောင်က အရေးပိုင်နှင့် ထောင်ပိုင်ကို ဘယ်အတွက် မသင့်မတင့်ဖြစ်ကြသည် ကို ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ မေးစမ်းကြည့်ရာ နောက်မှ ဤသို့ ဤပုံဟု သိခဲ့ရသည် ။

ထောင်ဟူသမျှသည် ထောင်ပိုင်လက်တွင် ရှိကြမြဲဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် အကျဉ်းသား၊ စားရန်စပါးကို မလွှဲမကင်းသာမှ ဝယ်ခဲ့ကြသည် ။ ထောင်သားစားရန် ထောင်လယ်ကို ထောင်သားသာစို

က်ခဲ့ရသည် ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်း ထို့အတူ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိုက်စားကြရသည် ။ သို့နှင့် ထောင်ဟူသမျှ ထောင်လယ်၊ ထောင်ဥယျာဉ်ဟူ၍ ရှိလေသည် ။

သို့ရာတွင် လွတ်လပ်သော ခေတ်၌ အကျဉ်းသားများ ထောင်လယ်လုပ်ရန်မလိုဟု လွတ်လပ်သောစိတ်နှင့် လုပ်ခဲ့ကြရာ ထောင်လယ်ကို အပြင်လူများ သို့ ငှားရမ်းခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းများက အပိုင်စီးပြီး ကွက်သစ်လုပ်ပစ်ကြခြင်း၊ နိုင်ငံရေးကို အကြောင်းပြုသော ဘုန်းကြီးရဟန်းအချို့ ပင်ထောင်အနီးကပ်ပြီး ကျောင်းဆောက်ကြခြင်းများ ပြုကုန်ကြရာ ထောင်မြေသည် အားလုံးနီးနီး ကုန်လေတော့သည် ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုတော့ကောင်းပါသည် ။ အဆိုးထဲကအကောင်းကို ရှာကြံရလျှင် အကျဉ်းသားများ ထိုင်စားရခြင်း၊ ထောင်မှူး ထောင်ပိုင်များ အလုပ်နည်းသွားခြင်းတို့ သည် သက်ဆိုင်သူများ အဖို့ အလွန်ဟန်ကျသော အလုပ် ဖြစ်၏။ ဟန်မကျသူမှာ အစိုးရကြီးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သာသနာရောင်လည်း ထွန်းလင်းခဲ့ပေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဲ...အနှီလယ်ကိစ္စမြေကိစ္စသည် ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များကို အလိုလိုနေရင်း ဂြိုဟ်ဝင်သောကိစ္စ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အရေးပိုင်ကြီး မတည့်သောကိစ္စတွင် ထောင်လယ်သည် လက်သည် ဖြစ်သည် ။ ယခင်က ထောင်လယ်ကို ထောင်ပိုင်က စာချုပ်စာတမ်းနှင့် ငှားခဲ့သည် ။ အရေးပိုင်နှင့် ထောင်ပိုင် ရန်ဖြစ်ရသောနှစ်တွင် နိုင်ငံရေး ဒီရေတက်ချိန် ဖြစ်၏။

လယ်တစ်ချဉ်ကို ယခင်သုံးနှစ်က လုပ်ဖူးသောသူက ယခုမှ သူပြန်လုပ်လိုသည် ဟု လာရောက်တောင်းဆိုလေသည် ။ ထိုအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးက ‘ခင်ဗျား မလုပ်နိုင်လို့ ပြန်အပ်ထားတယ်၊ ကျုပ်က သူ

များကို ငှားထားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပေးနိုင်မလဲ’ ဟု ပြောလိုက်၍ သူသည် အရေးပိုင်ထံ နိုင်ငံရေးအကူအညီနှင့် သွားလျှောက်လေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ အရေးပိုင်ကြီးသည် ‘ဤလူအားလယ်ကို ပြန်ပေးလိုက်’ ဟု တင်းတင်းမာမာ အမိန့်ချလေသည်။ ။

အမိန့်ချရာ၌ တင်းမာလာလိုက်ပုံမှာ ‘ကျေးဇူးပြု၍ ပြန်ပေးလိုက်ပါ’ ဟု ပင်မပါ။ ရုံးအသုံးအနှုန်းလွတ်ကာ အာဏာနှင့် အမိန့်ချလေ၍ ထောင်ပိုင် တစ်ဇောက်ကန်းက မပေးနိုင်ဟု ဆိုပြီး အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးကို တိုင်ကြားလေတော့သည်။ ။

ထိုနေ့မှ စ၍ ထောင်ပိုင်နှင့် အရေးပိုင်တို့ မတည့်ကြသောဟူ၏။ ထိုအခါ အရေးပိုင်ကြီးသည် ထောင်ကို အမြဲမျက်စောင်းထိုးလေတော့သည်။ ။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ကောင် ခတ်နေကြချိန်တွင် ကုသိုလ်ကံကောင်းသော ရွှေမောင်လည်း နိုင်ငံရေးကြီးကြီးမာမာတစ်ဦးနှင့် ဆုံကြပြန်လေသည်။ ။

ကြ ၂၀ မ ၂၁ နိုင်ငံရေးဆရာ၏ အမျိုးထောင်ဝါဒတစ်ဦးအား ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်တွင်းမှ ပစ္စည်းခိုးမှုဖြင့် အလုပ်ထုတ်ပစ်၏။ ဖမ်းသူမှာ ရွှေမောင် ကမြင်းကောင်းပေတည်း။ ။

သို့နှင့် စာထုပ်တစ်ထုပ်သည် ရွှေမောင်ထောင်မှူး၏ ဂုဏ်ကို ချီးကျူးသောအားဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်ဆယ့်ငါးပြားတိတိ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး အကုန်ခံ၍ ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲထံ ပို့လိုက်ကြလေသည်။ ။ ထိုအခါ ရွှေမောင်သူခိုးကြီးကို ဖမ်းဆီးရန် အရေးပိုင်ကြီးအား စစ်ဆေးစေတော့သည်။ ။

“မင်း...ဘဲအကောင်သုံးထောင်မွေးထားတယ်ဆို”

ဟု အရေးပိုင်ကြီးက ပစ်စာအရစစ်ဆေးခြင်းကို ပြုတော့သည်။ ။

“ခင်ဗျာ...ကျွန်တော့်မှာ ဘဲမရှိ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဲသုံးကောင်ရှိတာ မှန်ပါတယ်။ ဟင်းစားချင်တဲ့ အခါ ရအောင်မွေးထားတာပါ။ ဘဲသုံးထောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ ထားမလဲ။ ဘဲသုံးထောင်ရှိ၍ ကျွန်တော် ထောင်မှူးအလုပ်ကို လုပ်စားမနေပါဘူး”

အရေးပိုင်က နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“မင်း... ဘဲသုံးထောင်စားဖို့ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားစာမဲ့ စပါးကို ယူကျွေးတယ်ဆို”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘဲသုံးထောင်လည်း မရှိဘူး။ စပါးကို ကျွန်တော်တာဝန်လည်း မယူရဘူး။ တခြားထောင်မှူး ကိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သွားယူရင် ဟိုလူက ရိုက်မှာ ပေါ့။ ဟိုထောင်မှူးကို ခေါ်မေးပါဦး”

“တော်ကွာ...မင်းတို့ ထောင်က အကောင်တွေ သူခိုးချည်းပဲ”

“တစ်ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ပြောပါခင်ဗျာ၊ ခိုးနေရင်ဖမ်းပေါ့”

“ကောင်းပြီ...ဒါ ငါ့အလုပ်”

ရွှေမောင်သည် အတော် စိတ်ဆိုးသွားလေသည် ။ အရေးပိုင်နှင့် ထောင်မှူး ဘာဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ပစ်မှ အေးမယ်။ ထောင်ကျပါစေဟု တွေးခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင် သတ္တိမရှိ၍ စိတ်ကူးသလို မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ရွှေမောင်သည် ဖင်ကိုပိတ်ပြီး ပြေးခဲ့ရလေသည် ။ လခစားအလုပ်မှ ဤသို့သဘောရှိ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်သည် ဝမ်းမနည်း။ ဤဘဝကမ

လွတ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဲသုံးကောင်သည် ဘဲသုံးထောင်အဖြစ်သို့ ရောက်ချင်သည့် အခါ ရောက်နိုင်သည် ဟု ယူဆထားသူ ဖြစ်၏။

ရွှေမောင် ထောင်ကြီးတစ်ထောင်သို့ရောက်ပြီး မကြာမီ သူပုန်သူက န် ထကုန်ကြလေသည် ။

ကံကောင်းလေသည် ။ အကယ်၍ ရွှေမောင်သည် ထိုထောင်တွင် နေ ခဲ့ရပါက လှလှကြီး ပြေးခဲ့ရပေမည်။ ယခုတော့ ဟန်ကျလေခြင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်။ ဟိုထောင်သာ ပျက်သည် ။ ယခုလက်ရှိထောင်က ဘာမှ မဖြစ်။ အိပ်ရေးပင် မပျက်။

ဤကဲ့သို့ ကံစီမံရာခံနေရင်း ဟိုအရေးပိုင်မင်းကို ငွေတိုက်မှ ငွေပျောက်မှုဖြင့် ထောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည် ကို တွေ့ရပြန်သတည်း။

”ဟော...မင်း ဒီကို ရောက်နေတာကိုး။ ဟန်ကျတာပဲကွာ။ ငါ့လည်း ဒုက္ခတွေ တွေ့လို့ ကွ”

အရေးပိုင်ကြီးမှာ သူစွပ်စွဲခဲ့သော သူခိုးလေးနှင့် ထောင်တွင်း၌ ကံဆုံ ကြလေပြီတကား။

* * *

(၃)

တစ်ဦးသော အရေးပိုင်ကြီး၏ ကံကိုဖော်ပြပြီးနောက် ရွှေမောင်၏ မိတ်ဆွေ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖော်ပြရပေဦးမည်။

ဖိုးကြွားသည် ရွှေမောင်နှင့် ထောင်မှူးကျောင်းဆင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သည် ။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်မျိုးတော့မဟုတ်။ ကျောင်းထွက်ပြီးမှ ထောင်မှူးကျောင်းတွင် တွေ့ရသော မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်လေသည် ။ ထော

င်မှူးကျောင်းသားဘဝက ခုတင်ချင်းကပ်ပြီး အတူအိပ်ခဲ့သည်။ သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူနေခဲ့ကြရာ တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦးငယ်ပေါင်းလို သိထားကြပြီးခင်လည်း အတော်ခင်ခဲ့ကြသည်။ ထောင်မှူးကျောင်းဆင်းပြီးမှ ထောင်မှူးဖြစ်လာသောအခါ အတူတူထောင်တစ်ထောင်ထဲတွင် အလုပ်ဝင်ကြရပြန်သည်။

ထောင်မှူးကျောင်းသားဘဝတွင် ဖိုးကြွားသည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ကြွားသူဖြစ်သည်။ ဖိုးကြွားမှာ ကြွားမည်သာ ကြွားရသည်။ သူ့မိဘမှာ အလွန်ဆင်းရဲသူ ဖြစ်၏။ ရှေ့အင်္ဂလိပ်ခေတ် ထောင်မှူးကျောင်းတက်ချိန်တွင် ကျောင်းသားများ အစိုးရထံမှ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ အစိတ်စီ ရှိကြသည်။ ဤအစိတ်သောအသပြာမှာ ပုလိပ်တစ်ဦး၏ လစာထက်ပင် များ နေသေးရာ ခြိုးခြံစွာစားတတ်သူများ အဖြစ် စားတတ်က ကောင်းစွာလောက်ပေသည်။ ထမင်းလခ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးလျှင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရနိုင်သော ခေတ် ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်တွင် ပိုလိုစီးကရက်သည် အများ သုံး စီးကရက်ဖြစ်လေသည်။ ဆယ်လိပ်ဝင် စက္ကူဘူးကို ဆယ်ပြားပေးရ၍ ကျောင်းသားတိုင်းသည် လွယ်လင့်တကူ စက္ကူဘူးကိုသာ ဝယ်သောက်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်၏ ဖိုးကြွားသည် အနှီဆေးလိပ်ကို ကွမ်းယာဆိုင်မှ မဝယ်။ ရိုးကုမ္ပဏီမှ ဆေးလိပ်ကိုသာ သုံးဆောင်ပြီး ကြွားသောသူဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှသာမဟုတ်၊ ကျောင်းစာကိုလည်း ဤနည်းပင် ကြွားလိုသူဖြစ်သည်။ ဥပဒေစာအုပ်ကို ခပ်တည်တည် လက်တွင် ကိုင်ထားပြီး တခြားကျောင်းသားများ နှင့် ရောနှောကာ ဆွေးနွေးခြင်း၊ မသိကတပည့်ခံခြင်းမရှိ။

“အမယ်လေးကွာ...ဒါလောက်တော့ ငါ ထောင်မှူး ကျောင်းမတက်ခ

င်ကပဲ သိထားတာ”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သူပေတည်း။ သို့ရာတွင် သူသည် စာမေးပွဲ၌ နောက်ဆုံး အမြဲတမ်းရသူ ဖြစ်လေသည် ။

တစ်ကြိမ်က လူငယ်ဘာဝ မိန်းမများ ပိုးကြပန်းကြသောကိစ္စတွင် သူပိုးနေသော မိန်းကလေးမှာ ဘယ်လိုအစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကြွားပြန်လေသည် ။ ယနေ့တွင် ကိုယ့်ဆရာသည် အငြိမ့်ပွဲတစ်ပွဲ၌ ကလေးမလေးတစ်ဦးနှင့် တွဲလျှောက်နေသည် ကို မြင်ရ၏။

ရွှေမောင် လူအက ကိုယ့်လူကို တကယ်အထင်ကြီးလျက် နောက်မိတ်ဆွေ ထောင်မှူးလောင်းတစ်ဦးအား ကိုယ့်လူစွဲနေပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြမိရာ ဟိုလူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့သည် ။ အကြောင်းမှာ ဦးဖိုးကြွားကြီးတွဲနေသော မြာမှာ ၁၉၃၆ ခုထွက် ဖာသည် ဟောင်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။

ကိုဖိုးကြွားသည် ဤကဲ့သို့ကြွားရမှ ထမင်းမြိန်သူဖြစ်သည် ။ ဖာသည် အကြောင်းနှင့် သူသည် ပွဲတွင် အရိုက်ခံလာရသည် ကိုပင် သူက ကြွားမြဲတိုင်း ကြွားလိုက်ပုံမှာ ..

“အဲ ...ဖိုးရွှေမောင်၊ ကျုပ်က သိုင်းတတ်တဲ့ အကောင်မို့လို့ ပေါ့။ နို့မဟုတ် ခက်သေးတယ်”

ဟု ကြံဖန်ကြွားလိုက်ပြန်သည် ။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွတ်ဖွတ်ကြေဆန်အိတ်ဖြစ်လာသည် ကိုတော့ ရွှေမောင် အသိပင်။

ဤကဲ့သို့ ချီးကျူးစရာကောင်းသည့် သူကောင်းသားသည် ထောင်မှူးဖြစ်လာသောအခါ ပိုက်ဆံကို ရေလိုသုံးလေတော့သည် ။ ရွှေမောင်က ကိုယ့်ဆရာကို ...

“ဘယ်ကရတဲ့ ပိုက်ဆံလဲ”

ဟု မေးမိသောအခါ သူ့အား ဘိုးဘိုးအောင်က လာပေးသလိုလို၊ သူ့ယောက္ခမက တစ်လ ငွေသုံးရာပို့သလိုလို လုပ်တတ်ပြန်လေသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်ရင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအခါ ဘိုးဘိုးအောင်ထံမှ ပိုက်ဆံရသည် ဟု ပြောသောသူ၏ လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံက ကြေးပြားတစ်ပြားမရှိ၊ မရှိသည် သာမက ကြွေးတောင်းလာသူများက တစ်နေ့ကို ဆယ်ဦးမက ရှိနေသောအခါ သူသည် ထောင်ထဲမှ မထွက်ဘဲ အကျဉ်းသားထမင်းကို ယူ၍ စားသောက်ကာ ကြွေးသမားများကို ကိုယ်ရယောင်ဖျောက် ရှောင်တိမ်းနေတော့သည်။ ။

ရန်ကုန်မှ ထွက်ပြေးကြရသောအခါ သူ့လက်တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိ။ သို့ရာတွင် မန္တလေးရောက်လျှင် ဦးခန္တီမှာ သူ၏ ဘကြီးတော်သဖြင့် လိုချင်သလောက် ငွေရနိုင်ကြောင်း လိမ်ပြန်လေ၍ ရွှေမောင်က မန္တလေးအရောက် အားလုံးပစ္စည်းလေးပါး ဒကာခံရပြန်လေသည်။ ။

မန္တလေးရောက်ပြီး ခရီးစရိတ်လစာများ ထုတ်ပြီးနောက် ဦးခန္တီ၏ တူတော်မောင် ဖိုးကြွားကို ရွှေမောင်က ဖူးချင်ပါသည် ဆို၍ မဖူးရတော့ပေ။ ။

စစ်ကြီးပြီးသည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ရွှေမောင်က ထောင်တစ်ထောင်တွင် ဝင်လုပ်၍ ကိုဖိုးကြွားက ထောင်တစ်ထောင်တွင် မသေမပျောက် ထောင်မှူးဖြစ်နေကြောင်း ကြားရလေသည်။ ။ ရွှေမောင်ထံတော့ စာပင်မပေး။ ။

တစ်နေ့တွင် ကိုဖိုးကြွားလုပ်နေသည့် ထောင်က ဆရာဝန်တစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာ၍ ကိုဖိုးကြွားသတင်းကို ကြားရလေသည်။ ။ ဆရာဝန်၏ ပြောပြချက်အရ ကိုဖိုးကြွားထောင်မှူးအိမ်မှာ ကော်ဇောကို ခန်းလုံးပြ

ည့်ခင်းထားကြောင်း၊ စီးကရက် ငါးသုံးလုံးကို လက်ကမချကြောင်း ကြားသိရ၏။

ရွှေမောင်က ကိုယ့်လူ ဥစ္စာစောင့်မတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေပြီဟု ယူဆလိုက်ရလေသည် ။ သို့ရာတွင် နောက်ထောင်မှူးတစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာ၍ ကြားရသောသတင်းမှာ ကိုယ့်ဆရာသည် ငွေသုံးထောင် သုံးပစ်၍ အလုပ်ပြုတ်မတတ်ဖြစ်သွားကြောင်း၊ ထောင်ပိုင်ဘုရားဒကာမှာ ကိုဖိုးကြွားအား အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်းလိုက်ရကြောင်း၊ အမှုကို တော့ ကြည့်လုပ်လိုက်ကြသဖြင့် ပြီးမြောက်သွားကြောင်း ကြားရပြန်သည် ။

ကိုဖိုးကြွား ထောင်ဌာနမှ ထွက်သွား၍ ဤဘဝဤမျှနှင့် ပြီးကြပြီ ဟု ရွှေမောင်က ယူဆထား လိုက်လေသည် ။

သို့ရာတွင် နောက်နောက်သောဘဝက ကျောက်တိုင်ကြီးလှူခဲ့ ကြသလားမသိ။ မပျက်မစီးနိုင်သော ကုသိုလ်ကံခံနေ၍ ကိုဖိုးကြွားသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရွှေမောင်အိမ်သို့ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်အဆန်ဆုံး မိန်းမငယ်တစ်ဦးနှင့် တက်လာချေတော့သည် ။

ရွှေမောင်ပင် ပါးစပ်ဟသွား၏။ ဖိုးကြွားသည် ခေသူမဟုတ်တော့။ ပခုံးတွင် သပြေသုံးခက်နှင့် ဗိုလ်ကြီးပေတကား။ အဲ ... ရွှေမောင်တို့ မှာ ဗိုလ်ကြီးနှင့် သူ၏ စတုတ္ထမြောက် ကြင်ယာတော်ကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုရပြန်လေသည် ။

ကိုယ့်ဆရာသည် စစ်တပ်တွင် အိမ်မရသေးဘူးဟု ဆိုကာ သုံးလတိတိ ရွှေမောင်၏ အိမ်တွင် ထိုင်တုတ်သွားသောဟူ၏။ ဘာပိုက်ဆံမှ ရွှေမောင်က မတောင်း၊ ကိုယ့်ဆရာကလည်း မတောင်းသော သူ့ကို ဘဇာကြောင့် ပေးပါမည်နည်း။ သို့ရာတွင် ပြန်ခါနီးပြောသွားသောစ

ကားကြောင့် သုံးလ ကျွေးမွေးလိုက်ရသော ဒုက္ခမှာ ကြေသွားသည် ဟု ထင်လိုက်ရတော့ သည် ။ သူ ပြန်ခါနီးပြောသွားသော မိန့်ခွန်းမှာ ...

“ဖိုးရွှေမောင်ရယ် ... မင်းလောက် သောက်သုံးမကျတဲ့ အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး ငါမတွေ့ဖူးပါဘူး။ မင်း ငါ့ကိုကြည့်၊ ငါ ဟိုတုန်းက ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေ အခု ငါ ပါးချပစ်ကော ဘာတတ်နိုင်ကြမလဲ။ မင်းတော့ ထောင်မှူးဘဝနဲ့ သေပေတော့။ ကဲ ... ငါသွားမယ်”

ဟူ၏။

ဗိုလ်ကြီး ကိုဖိုးကြွားထွက်သွားပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း စာကလေးတော့ မျှော်ခဲ့ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် စာလည်း မလာ၊ လဒလည်း မလာ၊ ဗိုလ်ကြီးဘယ်ဆီကို ကြွသွားမှန်းပင် မသိရ။ သို့နှင့် ကျောက်တိုင်လှူခဲ့သောခိုင်မြဲသည့် ကုသိုလ် ကုန်ကြပြီဟု ယူဆလိုက်ရပေတော့သည် ။

ရွှေမောင် ဉာဏ်တုံးကြီးသည် တအိအိနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်နေခဲ့သည် ။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မြောက်သောအခါ သူသည် ထောင်မှူးကြီးရာထူးကို ကံစွပ်မိ၍ ရသွားလေသည် ။ ထောင်မှူးကြီးရာထူးရသောအချိန်မှာ ဗိုလ်ကြီးနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ရသော နှစ်မှ ရေတွက်သော် ငါးနှစ်မြောက်မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသော နှစ်ထူးနှစ်မြတ်ပေတည်း။

ဤကဲ့သို့ မင်္ဂလာယူနေသော ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင်သည် လုံးဝသတိမရတော့ပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးကို ရေရှည်ဖူးမျှော်ရန် ကြုံကြိုက်သွားပုံမဟုတ်၊ ဗိုလ်ကြီးအား စစ်တပ်မှ ငွေစားမှုနှင့် ထောင်ချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေကြောင်း။

”ဟဲ ... ဟဲ ... မင်း ဒီရောက်နေတာကိုးကွ။ အတော်ပဲကွာ” ဗိုလ်ကြီးဟောင်းသည် ထောင်သားပေသိ ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင်၏ စားပွဲတွင်

ကုလားထိုင်ကိုဆွဲထိုင်နိုင်သော ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင် အကျဉ်းသား၊ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။

ဦးရွှေမောင်သည် သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သူ တတ်နိုင်သည် မှာ ထောင်တွင်းကူညီမှုသာ ဖြစ်၏။ အဲ ... ရောက်၍ သုံးရက်အကြာ ဗိုလ်ကြီးထောင်သားကြီးက ရွှေမောင်ထံ ငွေနှစ်ဆယ်ချေးပြီး စီးကရက်သောက်တော်မူ၏။ ကုန်ပြန်သောအခါ နောက်ထပ်နှစ်ဆယ်လုပ်ပါဦးဟု လက်ဝါးဖြန့်ပြန်သည်။ ။

ခက်ပါလေသည်။ ။ ရွှေမောင်မှာ လုပ်သက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အတွင်း ရာထူးတစ်ကြိမ်သာ တိုးခဲ့သော်လည်း ကလေးက ခုနှစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဗိုလ်ကြီးအား အဘယ်မှာ လျှင် ထောက်ပံ့နိုင်တော့ပါအံ့နည်း။

သို့နှင့် သည်းခံပါ ... သူငယ်ချင်း၊ ငွေပြတ်နေတယ်ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်ရ၏။ ဤမည်သော စေတနာဟု န်တို့ ကြောင့် များ မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးခေါင်းဆောင်သော သပိတ်မှောက်အကျဉ်းသားများ သည် ထောင်မှူးကြီးရွှေမောင် ကန်ထုတ်၊ ကန်ထုတ်” ဟု ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြလေ၍ ထောင်မှူးအရှင်လတ်လတ်မှ ထောင်သားဖြစ်သွားသော သူငယ်ချင်းကို အန္တရာယ်ကင်း ကမ္ဘာဝိပင် မညှပ်ရဲဘဲ ထောင်တစ်ထောင်သို့ ပြေးခဲ့ရပါသတည်း။

* * *

(၄)

ကံအကြောင်းသည် မျက်လှည့်ပြသည် နှင့် တူလေသည်။ ။ နှစ်ဦးသောလူတို့ ၏ ကံကြမ္မာကို ဖော်ပြပြီးနောက် မေ့မရသော သူတစ်ဦး၏

ကံကြမ္မာကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။

ထိုသူသည် ထောင်မှူးရွှေမောင်၏ တပည့်ရင်း ရုံးဝန်ထောက်ကြီး ပေတည်း။

အောင်မယ် ... ရုံးဝန်ထောက်ရင့်မကြီး တစ်ဦးကိုပင် ဒီထောင်မှူးငနဲ က တပည့်တော်သည် ဆိုသည် မှာ ဟုတ်ပါ့မလားဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ ကိုယ့်လူရယ် ဟူ၍ ထင်သူ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ သို့နှင့် ဤ ကိစ္စကို ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ပုလိပ်နှစ်ဦးတို့ သည် ဓားပြလေး နှစ်ကောင်ကို ထောင်တံခါးတွင်း သို့ လက်ထိပ်တကားကားနှင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည် ။ ရာဇဝတ် အုပ်ပုလိပ်ကြီးကမူ ထောင်တွင်းသို့မဝင်ဘဲ ရွှေမောင်၏ ရုံးပြတင်းအပြင်ဘက်မှ ရပ်ပြီး ...

“ဗျို့ ... ဦးရွှေမောင်၊ မြန်မြန်လုပ်ဗျာ။ ထမင်းဆာလှပြီ” ဟု အော်၍ တရားခံကို အလောသုံးဆယ် လက်ခံခိုင်းနေတော့သည် ။

ရွှေမောင်သည် ပုလိပ်ကြီးကို တစ်ဖက်စောင်းကြည့်ပြီး သူလာပို့သည့် ဓားပြလေးနှစ်ကောင်ကို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ပုလိပ်ကြီးကို အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့လူ ... ဘာထမင်းဆာတယ် လုပ်နေတာလဲ။ တရားခံပေါက်စနလေးကို ထောင်က လက်မခံဘူးဗျ။ ပြန်ခေါ်သွား” ဟု ဟောက်ပစ်လိုက်ရာ ပုလိပ်ကြီး၏ ထမင်းစာနေသောမျက်နှာမှာ ပုလိပ်ထရိုက်ခံရသော တရားခံ၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ရှုံ့မဲသွားသည် ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်ကြီးသည် ရွှေမောင်အား ချော့ပြန်လေသည် ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အသက်ပြည့်ပါပြီဗျ။ ဒီအကောင်တွေ အသက်ဆယ့်ကိုး

နှစ် မကပါဘူး။ လူပုနေလို့ ပါ” ပုလိပ်ကြီးက ထုချေလွှာ သွင်းနေ၏။

ထောင်ထုံးစံ အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အောက် တရားခံများကို ထောင်တွင် လက်မခံကြပေ။ ထိုလူငယ်များကို တရားရုံးတော်မှ ခွဲခြားထားရန် အမိန့်ပေးတတ်လေသည် ။

အမှန်လည်း ဓားပြလေးနှစ်ကောင်မှာ ဗြိန်းစားကြီးကြည့်လိုက်လျှင် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လား ထင်ရသည့် ဂျပုလေးများ ဖြစ်နေကြသည် ။

ရွှေမောင်သည် ပုလိပ်ကြီးအား နိုင်တုန်းညှဉ်းထားကာ တရားခံကို သွားဖြဲကြည့်၊ ချိုင်းမွေးကြည့်၊ ဟိုဟာကြည့် သည် ဟာကြည့်နှင့် လုပ်လေတော့ရာ ထမင်းဆာသော ပုလိပ်ကြီးသည် ဒုက္ခခံပြီးမှ ထွက်သွားရရှာ၏။

ပုလိပ်ကြီးထွက်သွားပြီး ဓားပြလေးနှစ်ကောင်ကို စာရင်းတင်ရန် ခေါ်လာခဲ့၏။ အကျဉ်းသားမှတ်ပုံတင် ခွေးရေပုရပိုက်စာအုပ်ကြီးမှာ အတော်လည်း စုံစုံလင်လင်ရေးရသော စာအုပ်ဖြစ်သည် ။ သဗ္ဗနာမ်ပေါင်းရေးသားရရာတွင် အလုပ်အကိုင်နှင့် စာတတ်မတတ်တို့ ပါ ပါလိုက်သေး၏။

ရွှေမောင်က တစ်ဦးသော ဓားပြလေးကို ...

“မင်း ... ဘာလုပ်စားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ သူက ...

“နိုင်ငံရေး”

ဟု ဖြေဆိုလေသည် ။ ဓားပြလေးက နိုင်ငံရေးဟု ဖြေဆိုခြင်းမှာ ထောင်မှူးတစ်ဦးကို ကြောက်လန့်သွားအောင် ဖြေဆိုခြင်းပင်ဟု အထင်

ရှိသော ရွှေမောင်က ...

“ကဲ ... နိုင်ငံရေးလုပ်စားဦးကွာ”

ဟု ဆိုကာ ဘေးကို တစ်ချက် ထကန်ပစ် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ဓားပြလေးက သူသည် ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးပြီးချင်း တောခို သွားပါကြောင်း၊ နောက်တော့ ဓားပြတိုက်၍ အဖမ်းခံရကြောင်း အသေ အချာ အစီရင်ခံတော့၏။

“ဪ ... မင်း ကျောင်းက ထွက်ထွက်ချင်းနိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ အကောင်ကိုးကွ။ သိပ်မဆိုးဘူး စာဘယ်နှုတ်နန်း တတ်သလဲ”

ဟု ရွှေမောင်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ခုနှစ်တန်းအောင်ပါတယ် ဆရာ”

“အေး ... ဒီလို ရည်ရည်မွန်မွန် ...ပြောကွ။ ငါ့ကို နိုင်ငံရေးနဲ့ မမြှောက်နဲ့”

ရွှေမောင်က သူ့ကို ဆရာဟု ခေါ်သဖြင့် သဘောကျစွာ ဆိုလိုက်၏။

တို့ ဗမာလူငယ်များ တို့ သည် အထူးသဖြင့် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် သူငယ်များ တို့ သည် အလုပ်လက်မဲ့နှင့် နိုင်ငံရေးသမားများ နောက်သို့ လိုက်နေကြတော့၏။ ထိုအခါ သူတို့ ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည် နိုင်ငံရေး ဖြစ်သည် ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆလိုက်ကြလေတော့သည်။

အမှန်လည်း နိုင်ငံရေးလုပ်ရင်း ထမင်းစားနေရသောအခါ တကယ် ထင်မှတ်စရာ ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် တို့ ဗမာများ စွာတို့ သည် နိုင်ငံရေးကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် သူလုပ်ငါလုပ် လုပ်ပစ်ကြသောအခါ တိုင်းပြည်ကြီး ကျွမ်းထိုးမောက်ခုံ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့နှင့် နိုင်ငံရေးကို စေတနာရှိသူကသာ လုပ်သင့်၍ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းအဖြစ် မလုပ်သင့်ဟု ရွှေမောင်က ယူဆထားလေသည်။ ။

ရွှေမောင်သည် ပညာရှိဓားပြလေးကို ခုနှစ်တန်းအောင်၊ မအောင် စ
စ်ဆေးလေသည်။ ။ ရွှေမောင်စစ်ဆေးခြင်းမှာ ရွှေမောင်က သနား၍ စစ်
ဆေးခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ။ သနားသည် ဆို၍ ကောလိပ်ကျောင်းတက်
ပြီး ပညာသင်ရန်တော့မဟုတ်။ ရွှေမောင်၏ အကျိုး၊ ကောင်နာလေး၏
အကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူကောင်းသားသည် လက်ရေးလက်
သား ကောင်းအံ့။ ရွှေမောင်က သူ၏ ရုံးဘာယာအဖြစ် ခေါ်ထားပြီး
တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းရန်စိတ်ကူးခြင်းပေတည်း။

ကောင်နာလေးသည် တကယ်ပင် လက်ရေးလက်သားကောင်း၍
အင်္ဂလိပ်စာကို ကြည့်ကူးက မမှားအောင်ကူးနိုင်သော အာဂထောင်ပ
ညာရှိကလေးဖြစ်သည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

သို့နှင့် ကောင်နာလေးမှာ ရွှေမောင်၏ မြှောက်စားခြင်းကို ခံသွားရ
လေသည်။ ။ ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား ထောင်မှူးတစ်ဦး
က မြှောက်စားခြင်းပြုသည် ဆိုခြင်းမှာ အပြင်လောက၌ ကိုယ်ကြိုက်သ
ည့် ရည်းစားထံမှ စာပြန်သည် နှင့် လည်း မတူ၊ အဖေထံမှ စက်ဘီးတစ်
စီး ဝယ်ပေးမည်ဟု ကတိရထားသော သူများ နှင့် ပင် တူလေသည် မထ
င်ပါနဲ့။ ။

ကောင်နာလေး၊ ဓားပြလေး၊ နိုင်ငံရေး နောက်လိုက်ကလေး၏ နာမ
ည်မှာ မောင်ဌေး ဟူ၏။

မောင်ဌေးသည် ရွှေမောင်ထက် အသက်ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်
လေသည်။ ။ အတော်လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သူ့ဆရာရွှေမောင်ကို အတော်ရို
သေ၏။ ရွှေမောင်က သူတို့ ၏ မိရိုးဖလာကို မေးစမ်းကြည့်လေသည်။ ။

အတော်သား၊ အားလုံး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်နှင့် စားသောက်ကြ သူများ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ အမျိုးတွင် ထောင်ကျဖူးသူမရှိ။ သူသာ အပေါင်းအသင်းများ ပြီး ပျက်စီးသွားသည် ဟု ဝန်ခံရှာ၏။ လောကတွင် အပေါင်းအသင်းသည် အရေးကြီးဆုံးပေတကား။

ငါတို့ ဆွေမျိုးတွင် ထောင်ကျသူမရှိ၊ အရက်သမားမရှိ၊ ဖဲသမားမရှိ၊ ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းပေါင်း ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှ မရွေ့ပါဘူးဟု မလုပ်ကြပါနဲ့ ကလေးတို့ ၊ လူကြီးတို့ ။ မကောင်းသူနှင့် ပေါင်းလျှင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဒုက္ခရောက်မည်သာမှတ်။

မောင်ဌေးလေးသည် အတော်သိမ်မွေ့သော သူငယ်ဖြစ်သည် ။ ဒီအကောင် ဓားပြတိုက်လာသည် ကိုပင် အံ့မဆုံး။ အနှစ်သာရပြည့်သော သူငယ်ဖြစ်သည် ။ အရိပ်အစောင်း အားလုံးသိ၊ ကြိုးစားမှုကလည်း နားမလည်မချင်း ထိုင်ရာမထ လုပ်သူပေတည်း။ ရှေ့တွင် တက်လမ်းအမှန်ရှိမည့် သူငယ်ဟု ရွှေမောင်က မှန်းဆမိသည် ။ သို့ရာတွင် ကောင်းသောအပေါင်းအသင်း တွေ့ပါမှ ။

ခြောက်လအတွင်း ရုံးအလုပ်တွင် အတော်အကူအညီ ရသည် ။ အလွတ် အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တစ်အုပ်ကိုလည်း ရွှေမောင်ကရှာပေးလိုက်၍ အတွတ်တွတ်နှင့် အမြုပ်ထွက်အောင် ဖတ်လိုက်ရေးလိုက် လုပ်နေရာ ထောင်ကျခြင်းမှာ သူ့အတွက် အတော်ဟန်ကျသည် ဟု ရွှေမောင်အား ပြောနေ၏။

မောင်ဌေးတွင် ဆွေမျိုးမရှိ၊ မိဘမရှိတော့ဟု သိရသဖြင့် ရွှေမောင်က အားတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာကို ပြပေးလေသည် ။ ထောင်မှ လွတ်သွားလျှင် မက်ထရစ်ကို အလွတ်ဝင်ဖြေမည်။ ကူလီထမ်းချင် ထမ်းရပါစေဟု မောင်ဌေးဆီက ကြိမ်းမောင်းသံ ကြားရသည် ။

ရွှေမောင်၏ အန္တောသိကအဖြစ် တစ်နှစ် ခြောက်လခန့်အကြာတွင် သူ၏ ထောင်(၂)နှစ်သက်တမ်းမှ လွတ်သွားတော့သည်။ ထောင်မှ အလွတ်တွင် ဘယ်လိုကဘယ်လို မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်သွားမှန်းမသိ။ သူသည် ထိုမိန်းမကြီးနှင့် မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ လိုက်သွားလေသည်။ မောင်ဌေးက သူသည် ထိုမိန်းမကြီးနှင့် ထောင်ဝင်စာတွင် တွေ့မြင်ကြရာမှ ခင်သွားသည် ဟု ဆိုလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေစရာမရှိသော မောင်ဌေးအတွက် သူ့ဆရာရွှေမောင် ဝမ်းသာသည် သာ ဖြစ်၏။

မောင်ဌေးထွက်ခါနီး သူ့ဆရာအား ရှိခိုးတပျပျနှင့် အရိုအသေပြုသွားလေသည်။ တစ်သက်ကို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဟု လည်း အော်တိုမက်တစ် ကတိပေးသွားပြန်သည်။

ရွှေမောင်က ...

“ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူး။ မင်း မက်ထရစ်အောင်တာသာ ငါကြားချင်တယ်”

ဟု ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ ဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့ ထောင်မှူးတို့ လူ့န္ဒြေအပြည့်နှင့် ဩဝါဒပေးလိုက်သည်။ မောင်ဌေးသည် မိန်းမကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ထောင်မှူးတစ်ဦးကို နောင်သတိရပါမည် ဆိုသော စကားသည် အလကားစကားဖြစ်သည်။ ထို့အတူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ထောင်မှူးက မင်းနောင်ကို အကြောင်းရှိလာခဲ့ဦး။ အကူအညီပေးမယ်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ လည်း လောကဝတ်သာ ဖြစ်၏။

ထောင်မှ လွတ်သွားသောအကျဉ်းသားသည် ထောင်မှ လွတ်သွားလျှင် ထောင်မှူးနှင့် လမ်းတွင် ကြုံသည် ထား၊ ခေါ်ပြောရန်ပင် မကြိုးစားဘဲ အဝေးမှ ရှောင်သွားပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ ထောင်မှူးအား နှု

တိဆက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အား ထောင်ထွက်ဟု အများကထင်မှားမည်ကို စိတ်မလုံ၍ ပေတည်း။

မောင်ဌေးလည်း ရွှေမောင်အား ထုံးစံအတိုင်း မေ့ပေပြီ။ ရွှေမောင်ကလည်း သတိမရတော့။ နှစ်ပေါင်း ငါးနှစ်ခန့်ကြာမှ မောင်ဌေးနေသည့် မြို့ကြီးသို့ ရွှေမောင်ရောက်သွားရာ မမျှော်လင့်သော မောင်ဌေးကို လမ်းကြားလေးတစ်ခုတွင် ရင်ဆိုင်တိုးလေတော့သည် ။ သို့ရာတွင် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်တော့မဟုတ်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီတွေ ဘာတွေနှင့် ဖြစ်၏။

“ဟာ ... မောင်ဌေးပါလား၊ မင်းနှယ်ကွာ ... နေပဲနေနိုင်တယ်။ ငါဖြင့် မင်းကို အမြဲသတိရနေတာ”

ရွှေမောင်က တွေ့တွေ့ချင်း ဖြီးလိုက်၏။ မောင်ဌေးလည်း ဝဲယာစောင်းကြည့်လိုက်သည် ။

“ဆရာ ... ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ။ ကျွန်တော် မက်ထရစ်အောင်လို့ စာရေးလုပ်နေတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းပေါ့ကွာ။ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မိန်းမကော ရပလား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရပြီ ... ဆရာ”

“ဘယ်သူနဲ့ တုံး”

မောင်ဌေးက ရယ်နေ၏။ သို့နှင့် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တတ်သော ရွှေမောင်က မေးလိုက်သည် ။

“မင်းကိုခေါ်သွားတဲ့ ဟာမကြီးနဲ့ လားကွာ”

မောင်ဌေးက ရွှေမောင်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ရယ်နေ၏။

“ဟာ ... ဒါကလည်း ဘာဖြစ်တုံးကွာ၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ခါးတာမှတ်
လို့ ”

မောင်ဌေးက ရယ်ပြန်လေသည်။ ။ ထို့နောက် မောင်ဌေးက သူသည်
တစ်ဆင့်ရာထူးရအောင် စာမေးပွဲတစ်ခုဖြေရန် အားထုတ်နေကြောင်း၊
အောင်လျှင် ဌာနခွဲစာရေးကြီး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ တကယ်လို့ အောင်လျှင်
ရုံးဝန်ထောက်စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အားတက်
ဖွယ် ပြောပြလေရာ ရွှေမောင်မှာ သူပစ်လိုက်သည့် ကျောက်ခဲလုံးတစ်
လုံး တည့်တည့်မတ်မတ် ထောင်တက်နေသည် ကို မြင်ရသည့် ပမာ
ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ ထို့နောက် ရွှေမောင်က သူ၏
နေအိမ်လိပ်စာကို မေးမြန်းပြီးနောင်ကြုံလျှင် လာခဲ့ဦးမည်။
ဝန်ထောက်ကြီးဖြစ်ပါစေဗျားဟု စာရေးကြီးထံမှ လက်ဖက်ရည်ပင် တ
စ်ခွက်မသောက်ရဘဲ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီး လူချင်းခွဲလိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း ရွှေမောင်လည်း မေ့၊ ဟိုအကောင်လည်း ဘာလုပ်သ
တိရမှာ တုံး။

နောင်ငါးနှစ်ကြာသွား၍ တစ်ကြိမ် မောင်ဌေးရှိရာမြို့သို့ ရွှေမောင်
ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

အစိုးရကိစ္စပြီးသွားသည် နှင့် လျှောက်လည်ရင်း၊ မောင်ဌေးကို သတိ
ရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပျင်းပြေ လျှောက်သွားမိလေသည်။ ။

ရွှေမောင်သည် အိမ်နံပါတ်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့
တက်သွား၏။ ရွှေမောင်က အိမ်မှားပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ ။ တစ်အိမ်
လုံးကော်ဇောတွေနဲ့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့ တွေ့တာကိုး။

“ဟော ... လာဗျာ ”

ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ရွှေမောင်က မောင်ဌေး၏ အဆောင်အယောင်တိုက်နှင့် မော်တော်ကားနှင့် မြင်ရ၍ ထောင်မှူးပါမ္ဘားပီပီ နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေ၏။

မောင်ဌေးဇနီး ဟိုမိန်းမကြီးကိုလည်း သနပ်ခါးဘဲကျားရိုက်နှင့် တွေ့ရ၏။ ယခင် ထောင်ဝင်စာလာတုန်းက ရုပ်မဟုတ်။ ကသေးရီလား။ ရွှေမောင်ကိုလည်း လုံးဝမမှတ်မိသလို လုပ်နေသေး၏။

အိမ်တွင် အခြားဧည့်သည် တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူလည်း နဖူးရေခူးရေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အထက်တန်းစားတစ်ဦးဟု ယူဆရပေသည်။ ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဦးရွှေမောင် ကျွန်တော် ရုံးဝန်ထောက်ဖြစ်တာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီဗျာ။ အဲ ... နောက်ပြီး ရာထူးတက်ပြီး မကြာပါဘူး ထိတစ်သိန်း ပေါက်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျာထောင်မှူးက မတက်သေးဘူးလား။ ခင်ဗျာတို့ အလုပ်က မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဟဲ ... ဟဲ ဒီမယ် ဦးသန်းကြွယ် ဒါ ကျွန်တော့်အသိ ထောင်မှူးပဲဗျ”

ဟိုလူက ရွှေမောင်လိုအကောင်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး လှည့်ပင်မကြည့်။

အတော်ကြာ သူ့ဇနီးကြီးနှင့် ဦးသန်းကြွယ်ဆိုသူတို့ မြင်းပွဲသွားမည်ဆိုကာ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်သွားကြ၏။ ဝန်ထောက်မင်း၊ သူဌေးမင်းဦးဌေးကလည်း သွားစရာရှိသေးသည့် ဟန်အမူအရာကို တွေ့ရသဖြင့် ရွှေမောင်သည် အလိုက်သိစွာ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ။

လောကကြီးသည် တကယ့် မျက်လှည့်သမားဖြစ်သည်။ ။ မောင်ဌေး ဤကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သူထင်ပါမည်နည်း။ ဝန်ထောက်ဖြစ်သွား

သည့် အထဲ ထီက ပေါက်လိုက်ရသေးသည်။ ကုသိုလ်ကံများ ကောင်းချင်တော့ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်။ သို့နှင့် ရွှေမောင်၏ တပည့်က ရွှေမောင်အားဆရာဟု မခေါ်သည် ကို ရွှေမောင်သည် မောင်ဌေးအား စိတ်ဆိုးရန်မရှိ၊ ထောင်သားဖြစ်စဉ်က ထောင်မှူးကို ဆရာခေါ်သည် မှာ မှန်၏။ ဝန်ထောက်ကြီး၊ သူဌေးကြီးဖြစ်နေသောအခါ မောင်ဌေးက ဆရာခေါ်ရန် မရည်ရွယ်ခြင်းမှာ လည်း မောင်ဌေးအပြစ်မဟုတ်။

နောင်ငါးနှစ် မကြာပေ။ (၂)နှစ်သာ ကြာသည်။ ရွှေမောင်သည် သူဌေးကြီး၊ ဝန်ထောက်ကြီးရှိရာမြို့သို့ ထောင်မှူးကြီးအဖြစ်နှင့် ပြောင်းခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ် ဦးဌေးအား အစိုးရငွေကို သိန်းနှင့် ချီကာ အလွဲသုံးစား လုပ်ထားသည့် အမှုနှင့် ထောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ကို တွေ့ရပြန်သတည်း။

မျက်လှည့်ဆရာကြီးကံက လုပ်ပြန်ပေပြီ။

ရွှေမောင်အား အမှုလိုက် စသုံးလုံးအရာရှိက ပြောသွား၏။

“ဒီအကောင် သိပ်ညဉာဏ်များ တဲ့ အကောင်ဗျာ။ စားနေတာ ကြာပြီ။ သူများ ထီပေါက်တဲ့ လက်မှတ်ကို တစ်သိန်းငါးထောင်ပေးပြီး လက်မှတ်ကို ဝယ်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒါ သူပေါက်တယ်ဆိုပြီး လက်မှတ်ပြ ငွေသွား ထုတ်တာ။ ထီဆိုတာ လက်မှတ်ပြနိုင်ရင် ပြီးတန်းကိုး။ အဲ ... အဲသလို ငွေစားတာကို ဖုံးနိုင်တဲ့ တကယ့်လူဗျ။ ခင်ဗျားလူ ဆယ်နှစ်တော့ အေးအေးပဲ”

ရွှေမောင်ဘဝတစ်သက်တာ တွေ့ရသော သူတို့ သုံးဦး အဖြစ်အပျက်နှင့် ကံမျက်လှည့်ဆရာကို အဘယ်မှာ မေ့ပါအံ့နည်း။

မြောင်းမြမောင်ကို

* * *